

Love. Forøvrigt er det jo heller ikke, naar man overhovedet erkjender, at Bestemmelsen er urimelig, noget Argument imod mig, at en lignende Bestemmelse findes i en anden Lov. Naar den ærede Finanzminister derefter bemærkede, at det utvivlsomt er en frivillig Sag fra Lovgivningens Side, om og hvilken Erstatning den vil give for disse itussfubde Urne og Ben, saa tror jeg ogsaa tilstrækkelig at have gjendrevet ham paa dette Punkt. Naar man nemlig gaar ud fra den Erkjendelse, at Staten har en Forpligtelse mod de Paagjældende, saa kan man dog aabenbart ikke mene, at det er en frivillig Sag, om Staten vil opfylde sin Forpligtelse eller ikke.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Overmoes) henstillede til min Overveelse, om det dog ikke var en frivillig Sag, hvorvidt Invaliden vilde stjele eller ikke, og om man saa ikke maatte finde det fuldkommen foruarligt, at Statsmagten, naar den tilgiver Understøttelse, dertil knytter saadanne Betingelser, som den finder passende, idet den Paagjældende, naar han modtager Understøttelsen, veed, at, dersom han overtræder disse Betingelser, vil han miste den. Jeg maa tilføje, at denne Henstilling er mig ikke ganske klar. Det er naturligvis Noget, der ikke er undgaaet min Opmærksomhed, at det er en frivillig Sag, hvorvidt man vil stjele eller ikke; men jeg ser ikke, hvad det skal bevise overfor min Paastand. Invaliden, der stjæler, maa jo tage Konsekvensen af sin Handling; men jeg indser ikke, hvorfor Konsekvensen af at stjele skal være en anden for Invaliden end for andre Mennesker. Den Omstændighed, at vi Andre stjele, medfører jo ikke, at man berøver os vor Formueraadighed, og jeg kan ikke se, hvorfor Invaliden skulle være anderledes stillede, naar de begaa en i den offentlige Mening vanærende Handling.

I Overensstemmelse med de Forandringer, jeg foreslaar i § 7, mener jeg, at § 16 maatte forandres. Erkjende vi nemlig, at Enter, som berøves deres Forsørgere, have en ligefrem Ret overfor Staten til at faae deres Tab erstattet, saa at altsaa deres Krav er et Erstatningskrav, skjønt jeg ikke, at dette kan falde bort derved, at de gjøre sig skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg mener derfor, at Punkt 3 i § 16 bør udgaa. Derimod erkjender jeg med Hensyn til de i § 12 omhandlede Enter, nemlig saadanne, hvis Ugtefæll først er indgaaet, efterat deres Mand havde paadraget sig den Legemsbefabigelse eller Svagthed, paa Grund af hvilken de maatte affediges af Tjenesten, det som naturligt, at de miste deres Forsørgelse, naar de gjøre sig skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, idet den dem tilstaaede Understøttelse, saa vidt jeg formaar at skjønne, ikke kan baseres paa Andet end rene Humanitets-hensyn.

Swad jeg her har bemærket, er naturligvis

meget lidt overbenivsende for dem af de Herrer, der have den Opfattelse, at Invalidforsørgelsen ikke er en Opfyldelse af en Staten paahvilende Erstatningspligt overfor Invaliden, men nærmest en Velgjærnehedshandling fra Statens Side. De Herrer derimod, som dele den Opfattelse, jeg har, og som isøvrigt gaar gjennem hele Lovudkastet, vil jeg rigtignok meget anbefale at stemme for mine Endringsforslag, da jeg ikke skjønner Andet, end at der i modsat Fald kommer Bestemmelser ind i Lovforslaget, hvis Princip bliver aldeles uforklarligt.

Finanzministeren (Strup): Jeg tillægger ikke det Endringsforslag, jeg har stillet til § 1, nogen overordentlig stor Betydning; men det forekommer mig for det Første, at det Udtryk, der var brugt i det oprindelige Lovudkast, er korrektere end det, som nu er sat istedetfor. Det forekommer mig, at Udtrykket „ved“ i højere Grad antyder, at der skal være en Kausalforbindelse mellem Udførelsen af disse Pligter og det Tilfælde, der har foranlediget Invaliditeten, end Udtrykket „i Anledning af“ gjør det; men nogen stor Forskiel mellem de to Udtryk ser heller ikke jeg. Swad der har givet mig Forventning om, at man vilde vende tilbage til det oprindelige Udtryk, var, at Ordførelsen for de ærede Forslagsstillere ved anden Behandling vedkjendte sig, i det Mindste for sit Bedkommende, at der ikke var synderlig Forskiel mellem de to Udtryk, men at han vilde have tillagt Stillelsen af Endringsforslaget og Afstemningen over det den Betydning, at man derigjennem udtalte sig for, at i tvivlsomme Tilfælde skulde man gaa saa langt, som man paa nogen Maade kunde forsvare det ved Bedømmelsen af Invaliditet. Da nu ikke alene disse Dnster ere bleve udtalte her i Salen, men ogsaa have fundet Tilslutning gjennem Afstemningen ved anden Behandling, forekommer det mig, at det kunde være Nok, og at det saa vilde være rigtigt at vende tilbage til det efter min Mening mere korrekte Udtryk, der fandtes i det oprindelige Lovforslag. Men, som sagt, nogen særlig stor Betydning tillægger jeg det virkelig ikke, om der paa dette Sted staar „ved“ eller „i Anledning af“, navnlig efter den mig og, efter min Meddelelse, ligeledes Thinget bekjendte Anvendelse af Udtrykket „ved“, som har fundet Sted. — Jeg kommer nu til det Endringsforslag, som er stillet til § 16 af en Del ærede Medlemmer, og som er anbefalet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Lassen). Dersom jeg forstod det ærede Medlem ret, saa var hans Betragtning den, at man havde en lige saa usfortabelig Ret til at faae Erstatning for at have mistet sin Førlighed i Statens Tjeneste, som man havde til at faae erstattet den Giendoms, som Staten berøver En til offentlig Brug. Det forekommer mig, at dette egentlig var Udgangspunkt-